

אֵלֶּינִיטִית

בגרבי קליאופטרה - גרבי האופנה החדשות של סבריינה, בשלל גווני האופנה. והשנה - מיבחר גוונים גדול יותר, כולל כל צבעי אופנת אירופה: אילת - חום ורודד; ריביירה - חום בהיר; ברונזה - חום אדמדם; נרץ - חום מינק; טררה - חום; גרפית - אפרפר; לייט גריי - אפור בהיר; קאפרי - חום נוטה לצהבהב; מוקה - חום קפה.

התפנקי נא - עם סבריינה

sabrina

במרחב

מלחמה ושלוש

יורדים מהסולם הגבוה

כבודי. בקובלאנקה ניסו מנהיגי ערב לרדת, בצורה מכובדת, מן הסולם המלחמתי הגבוה, שעליו טיפסו בהתלהבות. בין היורדים הייתה הפעם גם סוריה.

רעיונות "העולם הזה". הסימן החיצוני ני הבולט ביותר לשינוי יסודי זה ניתן על ידי הסורים והמצרים. נמסר רשמית, כי שתי המדינות מקיימות מגעים כדי לחדש את היחסים הדילפומטיים ביניהן, שנתקו לפני ארבע שנים.

ביטוי שני לשינוי הגדול ניתן על-ידי מדי כיר אל-בעת מוניף אל-רואו. "אין אנו סבורים", הצהיר באוזני כתב להמונד אריק רולו, "כי מלחמה מיידית עם ישראל היא דבר אפשרי, או אפילו רצוי. אנחנו גם איננו יודעים מה צופן לנו העתיד, ואם תיפתר הבעיה הפלסטינית על-ידי שימוש בכוח או לאו."

ואו השמיע מישפט בעל משמעות לא-מבוטלת. הוא אמר: "כי יש לקחת בחשבון את השינויים אשר יחולו בעולם, ובישראל עצמה."

השינויים בתוך ישראל, אליהם התכוון אל-רואו, נגעו למערכה המתנהלת עתה על דמות המדינה. כי אריק רולו, המקיים יחסים הדוקים עם עורכי העולם הזה, והעוקב מד זה שנים אחרי מאבקם למען שינוי הגישה הישראלית לבעיות השלום במרחב, הירצה באוזני מזכיר אל-בעת על רעיונות אלה ועל האנשים הדוגלים בהם. תשובתו של אל-

"רוח קובלאנקה" הינה, כבר כיום, מושג מקובל במדיניות הערבית. לפי כל הסימנים, אף נמצאת השפעתה בטימן עליה. למעשה, היתה רוח זו צריכה להיות רוח של תבוסה. שכן בוועידת הפיסגה השלישית שלהם, הודו מלכי ונשיאי ערב בעובדה, כי אין ביכולתם לעמוד במלחמה עם ישראל כשנים הקרובות.

זלא שהאיש אשר הוציא את הרוח מן מפרשי המלחמות הערבית סיפק לעמיתיו תחליף סביר לסיסמות המלחמה. גמאל עבד אל-נאצר קבע, כי במקום הראשון על סדר יומן של המדינות הערביות, צריכה לעמוד עתה השאיפה לרפורמה סוציאלית. בצורה זו אין התועמלנים הרשמיים חייבים לומר להמרינים, "לא נילחם בישראל!" כי אם: "נפתור קודם את בעיותינו הפנימיות!"

והי, בקיצור, "רוח קובלאנקה". המוצא: חימום הגבול. התיזה המצריית לא נולדה בקובלאנקה. עוד בוועידת הפיסגה השנייה, באלכסנדריה, הצהיר גמאל עבד אל-נאצר שאין בכוונתו להסתכן במלחמה עם ישראל, בגלל הטיית מי הירדן. אולם אז נתקל באקטיביזם סורי קיצוני, ש איים לפוצץ את הלגיה הערבית ולהבעיר את אש המלחמה עם ישראל. המפתח להכרזות המלחמתיות של דמשק

אליהו אשכנזי ועמקד כאשר אין צורך בחימום הגבול

רוואו לרולו ניתנה על רקע הסברים אלה. שיווי-משקל של אימון. כיצד משפיעה גישה זו על עתיד היחסים במרחב?

לדברי אל-רואו עצמו, לא יוכל העולם הערבי להשלים עם קיומה של מדינה ציונית שואפת-התפשטות. על כן יש להתכונן, בכל זאת, למלחמה ביום מן הימים. המצרים, מצידם, לא הסתירו בקובלאנקה - כשם שלא הסתירו באלכסנדריה - את דעתם, כי שוב אין לדבר על מלחמה בין ישראל והערבים. הרויח הסורי שהגיש ראש הפיקוד הערבי המשותף, המרשאל המצרי עלי עאמר, קבע כי דרושות ארבע שנים של הכנות אינטנסיביות, בטרם יהיו הצבאות הערביים מסוגלים לעמוד בנטל המלחמה. תוך תקופה זו, סיכם אריק רולו, "תהיה ישראל - בדיוק כמו מצרים - מסוגלת להצטייד בנשק אטומי. שיווי-המשקל של האימה במרחב-התיכון יקטין במידה ניכרת את האפשרות של מלחמה."

מדעה זו, ועד להבעת דעה סורית חדשה לגמרי על חשיבותו של מיבצע הטיית יובלי הירדן, היה המרחק קצר ביותר. הדעה החדשה, שהושמעה רשמית על-ידי דובר אל-בעת, בהשפעת "רוח קובלאנקה":

"סוריה אינה משוכנעת בעילות התוכנית הזאת. ניגשנו אליה מאוחר מדי, בכדי למנוע מישראל את ההשתלטות על מי הירדן. המדינה הציונית מפתחת עתה את הנגב, בי עוד שתוכניות-ההשקיה הערביות לא יצאו לפועל אלא אחרי שלוש או ארבע שנים. אפילו אם תושלם, לא תקטין התוכנית שלנו אלא במעט את שאיבת המים על-ידי ישראל. המליחות של מים אלה אומנם תגדל. אבל בכל הכנות - איננו משוכנעים שהעסק הזה שמה את ההוצאות והסיכון שבו."

היה טמון במצבה של מפלגת אל-בעת בתוך סוריה. מאז הצליחה להשתלט על הצבא, ובעזרתו על המדינה, לא הרגישה מפלגה זו אף יום אחד של בטחון מלא בשלטונה. התורה שצמחה ממצב זה, בהשראתם האיי שית של אמין אל-חאפז ושל מוכיר המפ, לגה מישל עפלק, היתה פשוטה: כדי למנוע התערערות רצינית של המצב הפנימי, יש להגביר ככל האפשר את המתח הבטחוני. הסכנה הרצינית ביותר למישטר אל-בעת בסוריה נבעה מאיבתו של גמאל עבד אל-נאצר, לכן לא די היה לנצל את חימום ה-גבול - ובעיקר פעולות הטיית מי הירדן - כדי ללכד את העם מול הסכנה הישראית. חשבון היה לא פחות להוקיע באותה עת את גמאל עבד אל-נאצר כמפקיר פלסטין. נסיגה בכבוד. מאז חלו התפתחויות נורספות רבות. שרות הביון של אל-בעת דיחוח לאל-חאפז, כי הפעילות הפרו-מצרית בסוריה נחלשה מאוד. ההסכר: בגלל הסתבכותו בתימן, והקשיים הכלכליים אשר פקדו את מצרים, החליט עבד אל-נאצר למתן את פעולותיו בקרב הארצות הערביות האחרות, ובעיקר סוריה.

מאותו רגע התגבשה בדמשק ההכרה, כי אין טעם להרחיק לכת במלחמה נגד מצרים. גם העניין הבעור בביצוע מיפעל הטיית התקרה, החלפתו של מישל עפלק בעסקן פחות קנאי, דיר מוניף אל-רואו, חיוקה עוד יותר את הנטייה להרפות את המתח. אולם ממשלת דמשק לא יכלה לקבל בשקט את כל דגליה ולהודיע שהיא מקבלת לפתע את דעתו של עבד אל-נאצר נגד מלחמה בישראל. היא חיכתה לצורך זה עד לעריכת ועידת הפיסגה בקובלאנקה. משקיפים זרים, שעקבו מקרוב אחר מהלך הוועידה, הגדירו אותה כוועידת הנסיגה ב-

הספקה מיידית הרכבה והספקה בכל חלקי הארץ 1 פטנט 19544

ב-25 ס"מ מהקיד: רהוט מלא לחדר ילדים. 2 מיטות מזרונות גומאוריד 2 שולחנות כתיבה 2 ארונות לילה 1 ארון ספרים 1 ספרייה לספרים "סיפרוניה"

מ.אבידר עמק יזרעאל 29 ת"א להגיע באוטובוס מ"ס 10 תחנת עמק יזרעאל